

REGĂSIREA

Moștenirea din Lancaster County

REGĂSIREA

Beverly Lewis

Traducere de Cristina Giurgiu

Copyright © 1998 Beverly Lewis

Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *The Confession*, la Bethany House Publishers, un imprint al Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, SUA.

Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Regăsirea

de Beverly Lewis

Copyright © 2016 Casa Cărții

OP 2, CP 30

410670, Oradea

Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LEWIS, BEVERLY

Regăsirea / Beverly Lewis; trad.: Cristina Giurgiu. -

Oradea : Casa Cărții, 2016

ISBN 978-606-732-042-8

I. Giurgiu, Cristina (trad.)

821.111-31=135.1

Traducerea: Cristina Giurgiu

Editarea: Rodica Bogdan

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Koechel Peterson & Associates, Inc., Minneapolis, Minnesota

Tiparul executat la Findata srl, Oradea, www.findata.eu

Dedicație

Lui Sandi Heisler,
prietena copilăriei mele și confidenta mea...
întotdeauna dragă mie.

BEVERLY LEWIS, născută în centrul ținutului Pennsylvania Dutch, își amintește cu plăcere de anii copilăriei. Un interes deosebit față de moștenirea amish a mamei a inspirat-o pe Beverly să-și localizeze multe dintre povestirile ei în acest ținut amish, începând cu romanul de debut, *Izolarea*.

Învățătoare de profesie și pianistă foarte talentată, Beverly a scris peste optzeci de cărți pentru oameni mari și pentru copii. Cinci dintre romanele ei de succes au fost recompensate cu premiul Cartea de Aur pentru vânzări în peste 500 000 exemplare, iar romanul *The Bretheren* a primit premiul Christy în 2007.

Beverly și soțul ei, David, locuiesc în Colorado, împărtășind activități precum drumețiile, ciclismul, lectura, scrisul, muzica și petrecând timp cu cei trei nepoți ai lor.

„Adevărul vă va face liberi.”

Ioan 8:32

„Domnul binecuvântează pe poporul Său cu pace.”

Psalmul 29:11

Prolog: Stăpâna de la Mayfield Manor

Cu ani în urmă, ca tânără amish, am hotărât că voi îmbătrâni *foarte* treptat. Și cu bucurie. Că voi deveni genul acela de bunică mulțumită să semene straturi simple și bine aliniată în grădina ei de legume, șoptindu-le proverbe rădăcinilor de sfeclă.

După moartea prematură a primei și singurei mele iubiri, m-am temut că voi îmbătrâni gândindu-mă exclusiv la Daniel Fischer. Că-mi voi săpa grădina și-mi voi uda roșiile fiindu-mi dor de Dan și dorindu-mi să nu se fi înecat în ziua în care împlinea nouăsprezece ani.

Ach, încă sunt tânără, am doar douăzeci și doi de ani. Viața de om matur îmi stă înaintea. Însă mă surprind gândindu-mă la trecut, la zilele copilăriei fără griji pe care am petrecut-o în Hickory Hollow – aruncând câte o privire în trecutul meu printre cei din comunitatea Amish. În același timp, știu că sunt o femeie exclusă, alungată din mijlocul propriei comunități, de lângă părinții adoptivi și frații mei – separată de aceia care m-au iubit și m-au crescut. Un fapt sumbru, este adevărat, însă m-am împăcat cu ceea ce mi s-a întâmplat și cu necesitatea de a experimenta *die Meinding**, cel puțin potrivit mentalității amish. Durerea respingerii mă sfredește în fiecare zi. În schimb, mă bucur de cuvintele pline de dragoste – *pentru mine!* – ale celei care mi-a dat viață, cuvinte rostite pe patul de moarte.

— Îmi doresc să te fi păstrat pentru mine.

* Izolarea, punerea deoparte, excluderea (n.tr.).

Grăitoare și îndrăzneță, expresia încărcată de dragoste a Laurei începuse să-mi vindece inima zdrobită. Continui să caut în fiecare zi jurnalul ei, cel pe care l-a scris înainte ca să mă nasc eu.

Am început să mă instalez confortabil, pregătindu-mă de iarnă în somptuoasa mea locuință din Canandaigua, New York, sărbătorind cu adevărat noua întorsătură pe care o luase viața mea. Cât de surprinzător mi se părea, mai ales că de multe ori în anii adolescenței avusesem tot felul de fantezii referitoare la viața *englezilor* – a celor care nu făceau parte din comunitatea amish – dorindu-mi în taină să pot gusta măcar un strop din felul lor de viață. Și iată-mă: *Stăpâna Conacului Mayfield*.

Un titlu distins, presupun, însă ale cărui implicații m-au dezorientat uneori. Vasta proprietate, fiecare metru pătrat de teren și magnifica reședință – în proporție de sută la sută – îi aparțin fiicei naturale a Laurei Mayfield-Bennett.

Și toate acestea datorită unei neașteptate întâlniri cu Dylan Bennett și miosul avocat al acestuia. Într-o singură întâlnire cu domnul Cranston – propriul avocat al Laurei – ideea că oricare parte a moșiei i-ar aparține de drept domnului Bennett se dovedise a fi demnă de luat în derâdere. Nu doar că nu reușise să-și însușească averea Laurei prin înșelăciune, însă era în pericol chiar să-și piardă propriile resurse într-un proces la tribunal, în cazul în care ar fi continuat să conteste ultimul testament, revizuit, al Laurei.

Nu, *Schwindler*-ul* părăsise reședința și lăsase în urmă afacerea, inclusiv documentele descoperite printre lucrurile lui personale, care dovedeau că angajase și încurajase un impostor, o falsă fiică a Laurei.

Așa că mârșavul om plecase, iar Katie Lapp – fosta eu – plecase și ea. Gata cu regulile rigide ale trecutului, cu acel cod vestimentar restrictiv, cu „așa da” și „așa nu”.

* Escrocul (n.tr.).

Totuși, dacă există un lucru pe care l-aș face diferit, acela ar fi să împlânzesc puțin lovitura pentru Rebecca, mama mea adoptivă amish. Nu-mi pot lua gândul de la ea, îmi lipsește, mă întreb la ce *anume* s-a referit verișoara Lydia când a spus în ultima noastră conversație că „Rebecca nu mai e cea pe care o știi”. Nu cred că plecarea mea a fost singura cauză pentru durerea mamei. Decretul de excomunicare – hotărârea amară a episcopului John – probabil că a fost mai dureros.

M-am gândit să-i scriu o scrisoare lungă, să-i spun că sunt în siguranță; că, puțin câte puțin, mă obișnuiesc cu lumea ciudată, modernă, din jurul meu. Și că, în general, sunt fericită. Mă tem, totuși, că o scrisoare atât de onestă ar putea să-i dea false speranțe cu privire la întoarcerea mea și nu aș vrea s-o las să-și închipuie asta. Cu niciun chip. Așa că, la urma urmelor, este mai bine să stau liniștită, nădăjduind că Rebecca și ceilalți mă vor uita. Deși nu sunt sigură că cei din comunitatea amish *pot* uita.

Cu siguranță își vor aminti că l-am iubit pe Daniel Fischer. Numele noastre vor fi sigilate pentru totdeauna pe peretele istoriei, în cronicile comunității amish, pe care, odinioară, am numit-o casa mea. Cei din comunitate – episcopul John inclusiv – își vor aduce aminte multă vreme de femeia îndărătnică, cu păr arămiu, pe care au alungat-o cu atâta cruzime și de tânărul cu ochii de culoarea afinelor care a iubit-o. Așadar... atât Dan, cât și Katie sunt pierduți pentru Vechiul Ordin. Unul grație morții, celălalt datorită vieții.

Adevărul este că, dacă n-ar fi fost prietenul meu, artistul, Justin Wirth și înnoita mea speranță de a mă căsători, aș fi continuat să-mi duc la îndeplinire morbidul plan de a îmbătrâni. De a îmbătrâni lipsită de râsul încântător al nepoților. Frământând la nesfârșit în minte amintiri vechi, întrebându-mă ce ar fi fost dacă...

Capitolul 1

Daniel Fisher se trezi din somn cu ciripitul matinal al păsărilor. Se ridică în șezut având impresia că era în patul lui.

După ce se dezmetici însă, își dădu seama că încăperea în care se afla nu era dormitorul de la etaj al casei din New Jersey. Era un apartament frumos mobilat dintr-o pensiune din Canandaigua.

Se întinse și căscă, alungând visul avut, un vis ce părea la fel de real ca viața reală. O văzuse pe Katie, iubita lui din tinerețe, culegând margarete pe o pajiște întinsă, verde. Purta o rochie amish albastră, fără șorț sau bonetă devoțională. Părul arămiu îi cădea în valuri lungi, încântătoare, pe umerii zvelți.

Soarele se ridicase deasupra vârfulilor copacilor, iar razele puternice îl orbiră, împiedicându-l să o vadă preț de o clipă. Când lumina păli, o văzu privind-l, zâmbind ușor. Apoi, nepăsătoare, se întoarse și se îndepărtă, desculță, dispărând într-o pâclă subțire, cenușie.

— Katie, așteaptă... *așteaptă!* continua el s-o strige.

Dan gemu amintindu-și visul vărat. Astfel de vise îl bântuiseră nopți la rând, însă portretul tinerei și aparent nepăsătoarei Katie îl surprindea de fiecare dată.

Privirea îi căzu pe Biblia aflată lângă el, pe noptieră. Întinse mâna s-o ia și se așeză la marginea patului, frunzărindu-i paginile până când găsi o scrisoare adresată lui Katie – una pe care ea n-o va primi niciodată. O mărturisire pornită din inima lui către inima ei, menită să-i dea un imbold pentru a face ceea ce trebuia să facă astăzi.

Scumpa mea Katie,

Îți scriu aceste cuvinte dintr-o pensiune de aici, din Canandaigua. Am consultat harta pe care am cumpărat-o cu câteva zile în urmă și știu că locul în care locuiești se află doar la câteva mile de locul unde am poposit peste noapte. În ultima vreme mi s-a întâmplat să-mi scape lucrurile importante dacă nu-mi pun gândurile pe hârtie. Și, cu toate că nu mă aștept să mai putem vorbi așa cum obișnuiam s-o facem, sper că vizita mea va avea un rezultat pozitiv, că lucruri bune se vor întâmpla pentru amândoi.

Săptămâna trecută m-am dus în Hickory Hollow pentru a-mi vizita părinții – prima oară în mai bine de cinci ani. M-am întâlnit și cu sora mea. De la Annie am aflat despre excomunicarea și plecarea ta. În timp ce vorbea despre dorința ta de a o găsi pe mama care ți-a dat naștere, am văzut durere în ochii ei.

Îmi doresc ca Domnul să-mi îngăduie să te văd pentru câteva clipe și să-mi asculte povestea. Crede-mă când îți spun că te-am dezamăgit, dragă Katie, că ar fi trebuit să fac ceva, cu multă vreme în urmă, pentru a îndrepta această greșală. În toți acești ani, încercând să mă adaptez la lumea englezilor din jurul meu, am tânjit să aflu dacă ești bine – dacă te-ai instalat confortabil în biserica amish – dorindu-mi, în același timp, încontinuu, să descopăr un mod blând, poate divin, de a-ți spune că te-am iubit în ciuda „morții” mele. Și întotdeauna mă rog să găsești adevărul harului lui Dumnezeu prin Fiul Său, Isus Cristos.

Nimic altceva nu contează acum decât să te întâlnesc față în față, în speranța că nu vei fi prea speriată de întoarcerea mea din „mormânt”.

Te rog, iartă-mă că nu ți-am spus aceste lucruri mai devreme. Că am fugit de disputele religioase cu tatăl meu și cu cei din comunitate. Că te-am lăsat să crezi că m-am înecat cu atâția ani în urmă. Te rog...

Oftând, ținु scrisoarea în mâini, urmărind scena pastorală încadrată de o ramă aurie, atârnată pe peretele din fața lui. „Poate

că nu mă vei crede niciodată când spun că ceea ce am făcut, am făcut pentru noi”, șopti el. „Pentru dragostea noastră...”

Strecură înapoi foaia scrisă de mână în Biblia învelită în piele, închizând-o, dus pe gânduri. *Problema este în mâinile lui Dumnezeu*, își spuse și se îndreptă spre chiuvetă, sprijinindu-se greu de suprafața de porțelan.

Uitându-se în oglinda de deasupra chiuvetei, își trecu degetele peste barba răvășită. Cu toate că nu era un om plin de sine, se întoarse într-o parte, studiindu-și profilul. Cum era mai bine – cu barbă sau fără barbă?

Își deschise trusa de bărbierit și-și scoase mașina electrică și o pereche mică de foarfece pe care o ținea acolo. Apropiindu-se de oglindă, apucă foarfecele și deschise și închise de câteva ori lamele acesteia, în timp ce-și studie fața, dus pe gânduri. Absența bărbii era semnul clar al statutului de bărbat necăsătorit – cel puțin în ochii comunității amish. Însă ajunsese să constate că barba îl făcea să pară mai matur – ba poate chiar mai înțelept. *Credibil* fu cuvântul ce-i veni în minte în timp ce stătea acolo, cu foarfeca pregătită.

Cum va reacționa Katie când mă va vedea în viață? se întrebă. Încercă, însă nu reuși să-și imagineze impactul personal pe care apariția lui în pragul ușii l-ar putea avea. În cel mai bun caz avea să fie șocată.

Făcând abstracție de barbă, oare se va bucura să-l vadă după o perioadă atât de lungă, după ce crezuse că murise? Mai mult, va înțelege oare? Îl va ierta după ce-i va auzi povestea – adevărul, în cele din urmă?

Oscilă între a-și aranja barba sau a o rade cu totul. În cele din urmă rămase cu barba frumos tunsă și destul de îndrăzneț, marcând linia bărbiei. Se îmbracă în cele mai bune haine: un costum închis la culoare și cravata preferată, cu dungi castanii și albastre. Simțindu-și stomacul protestând, se îndreptă spre ușă și coborî treptele acoperite cu covoare, pentru a se bucura de micul dejun pus la dispoziția celor cazați la pensiune.

— O dimineață frumoasă de sâmbătă vă doresc, domnule Fischer! îl salută stăpâna casei. Cum preferați cafeaua?

— Neagră, mulțumesc.

Ea îl conduse într-o cameră de zi acoperită cu un covor mare, în care erau aranjate fotolii antice capitonate și măsuțe din lemn de cireș. Un foc îmbietor ardea în șemineu, încălzind încăperea și ungherul unde aștepta micul dejun.

Prin ferestrele mari, zări crâmpieie din cerul de ianuarie de culoarea safirului luminos înspre sud-est, cu nori cenușii și amenințători în nord. Fagi bătrâni, cu trunchiul gros se înălțau falnici pe întinderea acoperită cu zăpadă. O rază de soare atinse vârful cozii unei veverițe în timp ce traversa, alergând, curtea.

— Se pare că ne așteaptă o ninsoare în jurul amiezii, spuse unul dintre oaspeți, o femeie robustă, încărcată cu bijuterii, în timp ce Daniel își ocupă locul la masă.

Soțul femeii își întinse gâtul, ca să se uite pe fereastră.

— Așa este.

Oaspeții se prezentară – șase la număr în jurul mesei luminate de flăcările lumânărilor. Daniel se interesă, politicos, de căminul și destinația lor. Două femei – mama și fiica adolescentă – veniseră din Jersey pentru a petrece aici sfârșitul de săptămână; un alt oaspete sosise din Kansas, iar singura pereche era din Florida și se îndrepta spre coastă, pentru a-și petrece vacanța la Maine.

Daniel povesti mai tot timpul cu mama și fiica așezate lângă el. Erau aici în vizită la un unchi în vârstă care locuia într-un cămin de bătrâni, la câteva clădiri distanță.

— Cămin de bătrâni? Există oameni care nu au nevoie de asemenea locuri pentru bătrânii lor.

Comentariul îi scăpase de pe buze înainte de a-și da seama ce spusese.

Fata, de aproape cincisprezece ani, păru mirată.

— Vorbiți despre comunitatea amish?

Nu dorea să-și dezvăluie legăturile cu această comunitate, însă simți nevoia să explice.

— *Atât* cei din comunitatea amish, cât și menonii le poartă de grijă bătrânilor lor.

Ea îl studie curioasă.

— Păreți, uh... probabil că sunteți... și dumneavoastră amish.

Așadar fata îl dibuise, în ciuda costumului elegant și a cravatei colorate. Poate datorită accentului german de Pennsylvania, care nu dispăruse încă, datorită bărbii și absenței mustății.

— Ei bine, nu mai sunt.

Ea păru mai degrabă entuziasmată de faptul că admisesese acest lucru.

— Este adevărat că cei din comunitatea amish nu își fac nicio dată asigurare medicală?

— Noi... uh, *ei* nu au nevoie de asigurare. Oamenii îmbătrânesc acasă, înconjurați de familia lărgită.

Le explică faptul că era un lucru obișnuit ca familiile să construiască anexe la casele lor, făcând astfel loc pentru părinții în vârstă și bunici.

— O familie *mare* și fericită?

Fata râse, politicoasă.

— S-ar putea spune și așa.

Mama ei interveni.

— Ați călătorit vreodată într-o trăsură trasă de cai?

El chicoti.

— Întotdeauna.

— De ce nu acceptați mașinile? Întrebă bărbatul din Kansas.

— Putem călători în mașină atâta vreme cât altcineva conduce... cineva din lumea englezilor.

— A englezilor? Întrebă mama fetei.

— Așa îi numesc oamenii amish pe cei din afara comunității.

Pentru ei ești fie amish, fie englez.

Fata se strâmbă.

— De ce este atât de îngrozitor să ai o mașină?

El oftă, amintindu-și de *Ordnung* și de legăturile fostei lui vieți.

— Mașinile oferă prea multă libertate... și e prea ușor să-ți abandonezi viața importantă de familie.

Subiectul îi atrase pe ceilalți ca un magnet.

— Cum a fost *să trăiești* fără mașini sau curent electric? Întrebă cineva.

Dan fu surprins de dorința lor de a cunoaște, de curiozitatea lor, fiindcă uitase anii în care răspunsese unor astfel de întrebări puse de turiștii care invadau Pennsylvania cu aparatele foto pregătite pentru a surprinde imagini cu „oamenii trăsurilor”.

— Ei bine, *Dat* obișnuia să spună: „Nu-ți va lipsi niciodată ceea ce n-ai avut vreodată”, așa că asta era.

Ei chicotiră auzind dialectul lui.

— Vorbiți germana? Întrebă adolescenta.

— *Jah*, dar nu mai vorbesc atât de mult. Acea parte a vieții mele s-a încheiat.

Se opri, întinzând mâna după șervet și ștergându-se la gură.

— Am ajuns să cunosc o cale mai bună. Unii dintre cei din comunitatea de unde am plecat nu sunt de acord cu mine, cu toate că știu o mulțime de oameni acolo care au experimentat darul mântuirii lui Dumnezeu prin har, așa cum mi s-a întâmpat mie.

Ochii fetei străluciră.

— Eu și mama mea suntem creștine.

Se întoarse și făcu un semn spre mama ei.

Dan zâmbi, continuând conversația și bucurându-se de ocazia de a fi părtași și de a-L mărturisi pe Domnul la aceeași masă. Mai târziu, când fu întrebat din nou despre copilăria lui, răspuse:

— Este greu de explicat dacă nu ați crescut ca amish. Viața, în general, este foarte simplă, însă foarte grea în același timp și adesea trebuie plătit un preț.

Fata fu pe punctul de a spune ceva, însă bărbatul din Kansas spuse:

— În statul nostru există așezări amish și menonite risipite în diferite locuri. Ceea ce mă nedumerește este felul lor de a se îmbrăca... arată puțin diferit unii de alții.

Dan fu de acord.

— Ca și Heinz... cincizeci și șapte de feluri, nu-i așa?

Întrebarea îi amuză pe toți, cu toate că nu intenționase asta.

— Dar ce ne puteți spune despre excluderea din comunitate? Întrebă fata. Este adevărat că biserica amish își alungă oamenii dacă nu se supun regulilor?

Dan simți o durere bruscă. Cu toate că nu fusese afectat în mod direct de excludere, bănuia că episcopul John Beiler și enoriașii săi din Hickory Hollow demaraseră perioada inițială de probă în vederea izolării, care urma să dureze șase săptămâni.

— Unele grupări încă îi mai pun deoparte pe membrii care nu se căiesc, însă există districte bisericesti mari în Ohio, de pildă, care s-au desprins de grupările mai stricte, pentru că nu aveau aceeași opinie cu privire la practica excluderii.

Ea clătină din cap.

— Mie mi se pare o treabă crudă.

— Crudă, în multe dintre cazuri, însă originile ei legitime se regăsesc în Noul Testament.

Se opri, alegându-și cuvintele cu grijă.

— Trebuie să spun, însă, că prea adesea oamenii sunt excomunicați pentru delikte minore.

Îndemnat de ceilalți, aminti una dintre situații: borul pălăriei unui bărbat – cu doar o jumătate de centimetru mai largă.

— Lumesc, a decretat episcopul. Și pentru că individul era prea încăpățânat ca să-și mărturisească greșeala și să cumpere altă pălărie, a fost dat afară din biserică și comunitate și izolat cu asprime.

Cuvintele lui provocară rumoare și discuții chiar mai aprinse. Dan însă fu recunoscător că niciunul nu-l întrebă de ce părăsise el Hickory Hollow.

Câteva clipe mai târziu, gazda veni să adune vesela, un indicu nerostit pentru musafiri că era timpul să încheie masa. Dan observă grabnica măturare a firimiturilor și înlăturarea paharelor pentru apă – și pricepu aluzia.

– Mi-a făcut plăcere să vorbim, se adresă el grupului.

Fata o urmă pe mama ei afară din încăpere, însă se opri pentru a-i spune:

– Să aveți o zi bună!

– Mulțumesc și Dumnezeu să te binecuvânteze, domnișoară!

Într-adevăr, o zi bună! Vreme bună sau rea, el avea s-o vadă din nou pe Katie a sa!

Se îndreptă spre cameră ca să se spele pe față și pe dinți – din nou. Nerăbdător să se întâlnească cu Katie pentru prima oară după ani de despărțire, îngenunche în fața scaunului de la birou și se rugă pentru călăuzire divină.

„Ajută-mă, Tată, în timp ce voi rosti adevărul... oricât de surprinzător va suna în urechile fine ale lui Katie. Mă rog ca ea să mă primească cu o inimă înțelegătoare, să fiu un martor al harului Tău salvator și al dragostei Tale”. Ezită o clipă. „Și dacă va fi voia Ta, Te rog ca la vremea potrivită s-o pot conduce spre dragostea pe care am cunoscut-o odinioară. În Numele lui Cristos. Amin.”

Porni pe aleea din fața casei, uitându-se în sus, printre crengele goale. Cerul se întunecase și devenise plumburiu. Aerul era rece și înțepător. Îndreptându-se cu pași sprinteni spre mașina închiriată, cu harta în mână, se bucură că avea paltonul cu guler de blană și mănuși din piele.

Katherine cercetă fiecare dintre dulapurile aflate la nivelul de jos al clădirii, căutând jurnalul mamei sale. Unul după altul, descoperi rafturi bine organizate, cu așternuturi – teancuri de prosoape cu monogramă frumos aranjate, cearșafuri de satin și pături de pluș – și acum, *acest* dulap aflat nu departe de propriul apartament.

Dădu la o parte cearșafurile împăturite de pe raftul de jos, apoi trecu la următorul raft, inspectând fiecare bucată de pânză, inclusiv dantelele și fețele de masă de pe raftul din mijloc și cel de deasupra, aproape de tavan. Erau acolo o droaie de obiecte din aceeași gamă – fețe de masă din damasc și șervete în orice nuanță imaginabilă, inele asortate pentru șervete și accesorii florale pentru masă.

După ce-și încheie căutările, Katherine închise ușa și urcă scările spre spațioasa cameră cu pereți de sticlă. Mama ei naturală, bolnavă fiind, petrecuse multe ore bucurându-se de razele călduroase, vindecătoare, din această încăpere, rugându-se pentru o ușurare a durerii.

Cu un oftat, se instalează într-un șezlong, aproape de latura dinspre miazăzi a încăperii. *Unde își ținea Laura jurnalul?* se întrebă. *Oare unde?*

Katherine se gândi la Lydia Miller, rudenia ei menonită, care, chiar în clipa asta, fără îndoială – ar fi încurajat-o să caute ajutor divin în frustranta situație; asta, dacă Lydia ar fi locuit suficient de aproape și dacă ar fi cunoscut problema. Femeia se ruga pentru toate, indiferent cât de neînsemnat era acel lucru.

La fel se rugase și Laura Mayfield, vorbind cu Domnul ca și cum ar fi avut o conversație cu El. Rosie Taylor – slujnica personală a mamei sale naturale timp de câțiva ani, și acum a ei – îi povestise despre momentele de rugăciune pe care ea și Laura le împărtășiseră în timpul săptămânilor de dinainte de moartea Laurei.

– Scumpa ta mamă s-a rugat cu ardoare pentru tine, îi spusese Rosie într-o seară, în timp ce stăteau în fața focului din bibliotecă.

– Ca să fiu găsită?

– Da. S-a rugat cu credințioasă ca să ajungi la ea înainte ca scleroza multiplă să-i întunece mintea. Cu toată inima și-a dorit să ajungă să te cunoască înainte de a muri. Însă în ciuda durerii ei, în ciuda dorinței de a-și vedea fiica din nou, a fost profund

recunoscătoare pentru viață. Fiecare nouă zi era o altă oportunitate de a se bucura în Mântuitorul ei.

Mântuitorul ei. Rosie menționase numele cu atâta reverență și bucurie! Era evident pentru Katherine că devotata slujnică și soțul ei – Fulton, majordomul – găsiseră mântuirea la fel ca Laura.

Așadar, Katherine fusese învăluită în rugăciune. „În toți acești ani”, șopti ea, rezemându-și capul de pernița moale a șezlongului. Se întrebă dacă nu cumva rugăciunile Laurei fuseseră cele care o aduseseră aici, la conacul Mayfield. Dacă așa stăteau lucrurile, ce putea spune despre rugăciunile Rebeccai Lapp? Cu siguranță că și ea se ruga Domnului Dumnezeu, Tatăl ceresc, pentru întoarcerea fiicei adoptive. Cum era posibil așadar ca cererile *ambelor* femei să fie auzite și ascultate?

Nu știa exact, așa că medita la această întrebare. Cuprinse cu privirea ferigile verzi și alte plante din ghivecele de lut și încercă să se relaxeze în încăperea luxoasă, departe de zgomotul vieții moderne. Locul îi oferea tot confortul după care tânjise vreodată.

Dintr-odată i se făcu sete și observă carafa cu apă cu gheață și câteva pahare curate, așezate cu gura în jos pe o tavă de lână ea. Își turnă apă în pahar și începu să fredoneze încetșor. Cântecul era unul dintre multele pe care le compusese de-a lungul anilor. Interzis, după standardele Ordinului comunității amish.

Încrucșându-și picioarele în fața ei pe șezlong, fredonă cântecul, sorbind la răstimpuri. Era ceva în apa asta rece și limpede sau în felul în care cuburile de gheață se loveau de pereții de sticlă ce-i aduse aminte de picnicul pe care-l avuseseră de Înălțare, la care participase alături de părinții și frații ei pe când avea doar opt ani...

Picnicul fusese organizat la ferma unchiului Moses Lapp, situată la o cotitură a pârâului Weaver's Creek, la câteva mile de Hickory Hollow, iar soarele o ardea cumplit pe spate pe micuța

Katie în timp ce stătea pe treapta verandei din față, dând pe gât un pahar înalt cu limonadă cu gheață.

— O să te doară capul dacă bei atât de repede, îi strigă mama din umbră, legănându-se și făcându-și vânt, frenetic.

— Ach, mama, e teribil de cald, se plânse, întinzând paharul. Te rog, mai pot lua unul?

Mam îi împlini cu plăcere dorința, ridicându-se și intrând în casă, pentru a ieși mai apoi cu o carafă plină.

— Asta e numai pentru fetița mea.

Turnă limonada îndulcită în paharul lui Katie.

— Ach, micuța Katie e răsfățată, așa spune, șopti Mammi Essie. Nu-i așa?

Celelalte femei – surorile măritate ale mamei sale, Nancy Yoder și Naomi Zook; arțăgoasa verișoară Mattie Beiler, moașa; și trei mătuși, inclusiv Ella Mae, Femeia Înteleaptă – toate continuau să se legene și să-și facă vânt, iar bridele bonetelor de rugăciune fluturau încoace și încolo, înainte și înapoi. Katie nu-și dădu seama dacă femeile erau de acord cu mama mamei ei sau încercau s-o ignore pe Essie, așa cum știa că se întâmplă uneori.

N-are rost să le iau în seamă, hotărî ea și-și turnă a treia oară în pahar, înghițindu-l chiar în fața lor. Mulțumită, se porni să se așeze sub verandă, într-un colțișor mai retras, unde umbra era răcoroasă și umedă, adierea era blândă și de auzit se auzea tocmai bine. Bucuroasă că alesese acest loc intim, ferit de privirile critice ale lui Mammi Essie, își împături strâns poalele lungi în jurul picioarelor, ca nu cumva es Mickeviah – pacostele alea de muște — să i se vâre pe sub fustă. Oftă, vârându-și șuvițele rebele de păr înapoi în pletele strânse în jurul capului scăldat în sudoare.

Se uită de cealaltă parte a a curții, spre grajd. Și mai departe, dincolo de lanul de porumb și cartofi proaspăt arat, până la liziera pădurii, în depărtare. Ținutul îi era la fel de cunoscut ca și cusăturile din rochia lungă și șorțul pe care le purta. Ținutul acesta era căminul ei, lumea ei.

Deasupra, flecarele și povestitoarele ținutului făceau cu rîndul, vorbind în limba lor de baștină. Scârțâitul constant al balan-soarelor din lemn de nuc o alină, fiind mângâiată de sunetul acela familiar.

Rezemându-se în mâini, simți grăunțele de pământ intrându-i în palme și lăsând urme înțepătoare. Fără să-i pese, șopti pentru sine, simțindu-se teribil de încântată: „Sunt răsfățată pentru că mama mă iubește”.

În acea clipă, nimic altceva nu mai conta.

Katherine își prinse mâinile după ceafă în timp ce stătea întinsă pe șezlong, întrebându-se ce ar fi gândit *Grossmutter** Essie acum. Ar fi spus că fiica răsfățată a Rebeccăi era chiar prea răsfățată, trăind ca o prințesă într-un conac din New York, departe de casă? Ce ar fi gândit despre experiența în arta culinară și mesele somptuoase, despre slujitorii din casă... despre slujnice? Dar despre pantalonii de viscoză, bluzele de mătase și jersseele de angora pe care Katherine adora să le poarte?

Sorbi din nou, îndelung, din pahar. Ce ar fi gândit despre ea Essie King sau oricine altcineva era irelevant. Acesta era stilul englezesc de viață după care tânjise de când se știa.

Soarele dispăruse, înghițit de o pătură cenușie de nori ce păreau a se răspândi cu repeziciune dinspre orizont, îndreptându-se direct spre ea. Simți răceala paharului începând s-o învăluie și dându-i fiori și, fără a sta pe gânduri, se ridică și răsuci comutatorul pentru încălzirea încăperii, aflat pe perete. Se întoarse la loc, bucuroasă că prin simpla răsucire a unui buton putea avea căldură după bunul plac.

Muzica se auzea în surdină din boxele aflate pe peretele îndepărtat și se felicita pentru că recunoscuse compozitorul – Johann Sebastian Bach – care, dacă ar fi fost amish, s-ar fi potrivit de minute în comunitate, având în vedere cei douăzeci de copii ai săi. Însă latura prolifică a creativității *muzicale* a lui Bach ar fi

* Bunica (n.tr.).

fost o problemă pentru comunitate. O sursă de controverse, ar fi decis aceștia.

Gândindu-se la asta, încercă să fredoneze ici-colo câte o porțiune cunoscută, nu ca sfidare a trecutului – nu era nevoie –, ci doar bucurându-se de clipa de față.

Când se simți odihnită, se ridică, închise căldura și coborî treptele, spre apartamentul ei. Acolo începu să cânte la chitară, gândindu-se la Mary Stoltzfus.

Mary.

Un nume atât de frumos, de perfect pentru o femeie. Una care întotdeauna încercase să facă ce era corect înaintea lui Dumnezeu. Era cel puțin surprinzător faptul că Mary îi trimisese în taină o scrisoare înainte de Crăciun. Totuși, Katherine nu-și învinovăța prietena pentru că făcuse un lucru în neascultare. Dragostea ce le lega era puternică.

Dacă Katherine n-ar fi fost adoptată, căsătoriile între rudenii, practicate în Hollow, le-ar fi făcut verișoare, dacă nu chiar mai mult.

Ce faci astăzi, Mary? se întrebă Katherine. Ai oare idee cât de mult îmi lipsești?